

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Szentévi program, — **Galler Géza**: Lelkem tükre. — **Hostia pro Hostia!**: Keresztúti ájtatosság. — **Pápai János dr.**: Az élet kenyere. — **Központi**: Imaszándékunk. — **Juhász Béla**: A szentmiseáldozatról. — **Krónika**. — **Olcsvay Géza**: A menekülő.

A «**Lelkiélet kiskönyvei**» sorozatában XXI. kötetként jelent meg **Eőri János** oslii plébánosnak, az Örökimádás m. t. olvasói előtt tartalmas cikkeiről ismert és nagyrabecsült munkatársának szakszerű fordításában Szent Bernát egyik igen nagy értékű műve «**Ember törődj a lelkeddel!**» (Szalézi művek, Rákospalota.) Tizenhárom fejezetben ad szebbnél-szebb megfontolásokat, elmélkedéseket, útbaigazításokat a lélek életének csodálatos ismeretével és most is viruló aktualitásában. Mint fordító, az előszóban mondja ezeknek «olvasása és átelméldése úgy hat a lélekre, mint jótékony, üdítő harmat, majd mint megrázó mennydörgés; lesujt és fölemel, benne az ég és a föld, az emberi méltóság és nyomorúság éles megvilágítású nagy-nagy ellentétei csodálatos összhangba jutnak». Szívesen ajánljuk ezt az értékes, kedves kis füzetet minden lelkiéletet élőnek.

A katolikus sajtóért.

Vallásos egyesületek, hitbuzgalmi társulatok — tehát az Oltáregyesület tagjai is — segíthetnének a sajtópropagandában. Még mindig sok katolikus testvérünk segít ártani egyházának és a lelkek ügyének, nem katolikus sajtótermékekre való előfizetésével. *Egy zsidó tévedésből sem vesz meg katolikus lapot! És hány katolikus fizet elő zsidó újságra!* Furcsa — ezt már csak nem kell bizonyítani — a gomblyukban kongresszusi jelvény s a kézben zsidó újság! Csináljuk meg a katolikus újságolvasók grafikonját, majd rögtön látjuk, miről van szó! Mi a tenni való!

SZENTÉVI PROGRAMM.*

Az ékességeiben megújított Örökimádás-templomának merészen magasbaszökő, szépséges boltívei alatt térdelek. Lelkemet körülengi a templomnak békétlehelő, imádságtól zsongó, tömjénillatos levegője. A téli nap sugara áttör a gótikus ablakok pompás festésű üvegein és szivárványos fényvel szövi át a szentély misztikus félhomályát...

Imábamerült lelkem előtt azonban elhomályosul mind e finom szépség, mert vágyódó tekintetem a lelkek örök Napját, a gyönyörű csúcsíves fehér márványoltár trónjára emelt monstranciából felén tündöklő Eucharisziát keresi!... Mély hódolattal köszöntlek a hófehér Szentostya fátyola alatt elrejtett drága Jézusom!

Benne állunk a szentévben, Szent István első királyunk halála 900 éves évfordulójának — és a budapesti Eucharisztikus Világkongresszusnak kettős kegyelmi esztendejében. Országszerte, különösen a fővárosban, az előkészítő bizottságokban lázasan folyik a munka, a készülődés, hogy a szentségi Úr Jézus magyar diadalünnepét minél méltóbban megrendezhessék. Én pedig, méltatlanságom és semmisségem tudatában mélyen megalázódva tünődöm, mit ajándékozhatnék én a Királyok Királyának e szentévben?! Mi volna az én alázatos, kicsiny lényemben; az én reggeltől estig munkával elfoglalt napjaimban; a kenyérért folytatott küzdelemben őrlődő porszem-életemben az az érték, amelyet Jézusomnak felajánlhatnék?!

Az Eucharisztia fényénél úgy hiszem, megtaláltam egyetlen valódi értékemet, melyet Te magad kértél, ó Jézusom, s mintha a tabernákulumból most is hallanám szózatodat: «Fiam, add nekem szívedet!»

Térdrehullva kérek tehát, én Istenem, szentségi Úr Jézus, fogadd kegyesen gyermeki áldozatomat! A szívemet adom Neked, — de azzal együtt egész lényemet rendelkezésedre bocsájtom. Szívemet adom Neked —, de azzal együtt egész akaratomat, értelmemet s min-

* Még mindig sok hasznát láthatják, akik e sorok írójával tartanak!

den képességemet szolgálatodba állítom. Szívemet adom Neked —, de azzal együtt lelkemet úgy óhajtom átadni, hogy az visszavonhatatlanul, örökre a Tied legyen! — A szívemet adom Neked és kérlek, engedd, hogy én a nagy kongresszusi készülétekben is csak egy «szív» lehessek! Egy szív, amely Érted dobog, szentségi Ur Jézus és a Te Szíveddel egyesülve szomjúhozza az embermilliók üdvösségét!

Es felajánlom Neked mától kezdve a Világkongresszus nagy napjáig minden működésemet: minden imám, szentmise-hallgatásom, szentáldozásomat; munkáimat, küzdelmeimet; örömöm s szenvedéseimet; erénygyakorlataim s önmegtágadásaimat; minden lemondásom — s áldozatomat! Minden érdemeimet, melyeket jóságod kegyelméből gyűjthetek! O add, hogy e felajánlásom által igazán «éljem» az Oltár-egyesület jelszavát: «Mindent Érted Jézusom!»

Mindent Érted teszek: hogy ezáltal Téged az Oltáriszentségben méltóbban imádjalak. Te Isten vagy, Kinek dicsőségével az ég és föld telve van; Kinek hatalmát hirdeti a természet millió csodája; Kinek az angyalok és szentek serege énekel örök Alleluját. Engedd, hogy e mennyei kórusba imádó hangom is szüntelen belevegyülhessen!

Mindent Érted teszek: hogy ezáltal hálát adhassak a kegyelemnek ama mérhetetlen tengeréért, melyet e fönséges Szentség által a világra árasztottál! S ha ráemlékezem a kegyelmekre, melyeket nekem méltatlan gyermekednek az Eucharisztia által nyujtottál, szeretném, ha egész valóm, egész életem egy szüntelen «Deo gráciasz»-ba olvadva, örökké visszhangozná isteni jóságodat!

Mindent Érted teszek: hogy ezáltal isteni Fölségednek legalább némi engesztelést nyujtsak számtalan bűneimért, hűtlenségemért s mulasztásaimért — valamint a világ bűneiért. O, ha elképzelem az emberi hálátlanság szörnyű gonoszságát! A hitetlenségnek, erkölcsi bűnöknek; istenkáromlások és szentséggyalázásoknak szennyes áradatait, mely szüntelenül a tabernákulum felé hullámszik, — akkor a résztvevő szeretet forró vágyától ég a szívem: bár szentséges Anyádnak, az engesztelő Szűz Máriának gyengédségével tudnám vigasztalni töviskoszorúval övezett, megbántott Szívedet!

Mindent Érted teszek: hogy ezáltal irgalmadat kérhessem számomra, s az egész emberiség számára. Magam számára csak egyet kérek: add, hogy e szentévben valóban én is szentté lehessek! Égesd el gyarlóságaimat isteni Szíved szeretetlángjaiban! Olvaszd át e szent tűzben egész valómat, hogy tökéletlenségeim salakjától megtisztítva, csak lelkem tiszta színaranya maradjon meg, s abból Számodra méltó hajlékot építhessek!

A lelkeknek, a szegény, bűnös, nyugtalan embertömegeknek

ragyogtasd fel Arcod fényességét! Adj nekik hitet, bizalmat, szeretetet! Adj nekik békességet; erőt a szenvedésben! Mutasd meg nekik az utat, mely az égbe vezet!

Fogadd el édes Üdvözítőm felajánlásomat budapesti eucharisztikus kongresszusunk sikeréért! Add, hogy ezen magasztos ünnep igazán méltó dicsőítése legyen isteni Fölségednek!

Áraszd kegyelmedet e szegény, meggyötört magyar hazára, hogy Szent István nyomdokán haladva, megtalálja az utat a szebb és boldogabb jövődőbe!

S ha majd a kongresszusi oltár előtt leborulnak az öt világrész fiainak képviselői, hogy Téged egy szívvel lélekkel dicsérjenek, ragyogjon fel az Eucharisztia fénye oly magasan, hogy csodálatos világánál csakugyan egymásra találjanak a nemzetek. Túlaradó kegyelmeddel «újuljon meg a föld színe!» Omoljanak össze a bálványok, melyeket a hitelenség és bűn emelt. Támadjon új életre a kereszténység; tündököljön fel megváltó kereszted és a fönséges Eucharisztia örök diadala! Zengjen fel a földkerekség minden pontján a szózat:

«Áldassék mindörökké a legfölségesebb Oltáriszentség!»

LELKEM TÜKRE.

Van egy kis tükör a lelkem mélyén,
keretnélkül, a széle nem csiszolt,
Istent imádó hit ragyog fényén —
ördögi tűz benne nincs, nem is volt.

A sors csúf lehellete ha éri,
elhomályosul, mint minden tükör,
de vakultságában Istent kéri
s fénye megtisztulva újra kitör.

Egyszer, ha eltöri a rút halál,
tisztán ragyogjon ezer darabja,
úgy Isten lelkemben hitet talál
és nem kárhoztat el nagy haragja.

Galler Géza.

Eucharisztia (ejtsd Eukarisztia), hálaadással vett dolgot, a mai használatában Oltáriszentséget jelent (Eucharisztejn = hálát adni és mivel a legméltóságosabb Oltáriszentséget hálaadással vették, hálaadásnak: Eucharisztianak nevezték).

Eucharisztikus = oltáriszentségi.

KERESZTÜTI ÁJTATOSSÁG.

I. ÁLLOMÁS.

A szentmisében Jézus halálraiteltetésének egy nemét szenvedni végig. A konszekráció áldozattá avatja őt.

Jézus a lélekhez: Ajánld fel magad, add át magad nekem.

A lélek: Suscipe me Domine! Te magad ítélj engem szeretetedben arra, hogy áldozatod legyek.

II. ÁLLOMÁS.

Jézus: Szeretettel fogadom keresztemet; nászágyam az, melyen jegyesemmel, az Egyházzal egyesülök. Te pedig a szentmisén szeretettel vedd magadra mindennapi keresztedet.

A lélek: O bona Crux! Ó jó Kereszt!

III. ÁLLOMÁS.

Jézus: Ó, milyen gyengévé és tehetetlenné válok látszólag a Konszekráció alatt. Kicsinyen, alázatosan fogadd el te is az ilyen elesettségeket.

Lélek: Alázatos és szelíd szívű Jézus, alakítsd szívemet a Te szíved szerint.

IV. ÁLLOMÁS.

Jézus: Anyámmal való találkozásom fájdalmas volt és vigasztaló. Szívem szenvedéseiben megnyűlök, ha engesztelő életet élő lélekkel találkozom.

Lélek: Ó Jézusom, szeretetem olyan állhatatos legyen, hogy mindig azt mondhasd rólam: «Itt van és szeret».

V. ÁLLOMÁS.

Ha egy lélek nagylelkűen viseli keresztyét, akkor Jézus Keresztyét viseli vele.

VI. ÁLLOMÁS.

Jézus: Taposd lábbal az emberi tekinteteket és azon légy, hogy életed tökéletességében mindent merj, ami könnyíthet rajtam.

Lélek: Vessed, ó Megváltóm, imádandó arcod vonásait belém, hogy szívem, lelkem csak Benned gyönyörködhessek.

VII. ÁLLOMÁS.

Jézus: Azon légy, hogy kicsinyen fogadd el mindazokat a tökéletlenségeket, melyek mások szemében megaláznak és lealacsonyítanak, mint ahogyan én is elfogadtam eucharisztikus életem látszólagos tehetetlenségét.

Lélek: Ó én Megváltóm, ki a gyengeség kimerültségében összeestél, imádlak Téged és mentetetődzés nélkül állom mások előtt gyengeségeim megnyilvánulásait.

VII. ÁLLOMÁS.

Jézus: Ne tőrj meg érzéseidben túlsok emberit!

Lélek: Ó Jézus, Te magad tisztítsd meg szívemet!

IX. ÁLLOMÁS.

Jézus: Harmadik elesésem láttára, hitben imádd mindazt, ami viselkedésemben és gondviselésem intézkedéseiben homályos és érthetetlen.

Lélek: Hiszek Uram, erősítsd az én hitemet!

X. ÁLLOMÁS.

Jézus: Engedd, hogy mindenedből kifossilak és Úr legyek benned.

Lélek: Tied vagyok, Jézusom!

XI. ÁLLOMÁS.

Jézus: Engedd, hogy magammal együtt a keresztre szegezzelek.

Lélek: Kiszolgáltatom magamat szeretetednek, ó én Megváltóm!

XII. ÁLLOMÁS.

Jézus: Halj meg mindennek és engedd, hogy ezt a meghalást én műveljem benned.

Lélek: Naponta meghalok. És a halál nyereség nekem. *(Szent Pál.)*

XIII. ÁLLOMÁS.

Ó Mária, végy karjaidba és terness el Véle engem is!

XIV. ÁLLOMÁS.

Az én életem Krisztussal együtt Istenben van elrejtve.

HOSTIA PRO HOSTIA.*

* Áldozat az áldozatért! (A Szent ostyáért!)

AZ ÉLET KENYERE.

Az örömhírnek nevezett evangélium egyik legörvendetesebb híre, hogy Jézus Krisztus engesztelő kereszthalála által *Isten gyermekeivé fogadott bennünket*. Azért is az Úr Jézus arra tanítja apostolait, hogy Istent atyjuknak szólítsák. «Igy imádkozzatok — mondja — mi Atyánk.» Máskor pedig: ... «Elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ... az Atya szeret titeket» ... Szent János és Szent Pál mindig a lelkesedés hangján írnak fogadott istenfiúságunkról: «Lássátok, minő szeretetet tanusított irántunk az Atya — olvassuk Szent Jánosnál —, hogy Isten fiainak neveztetünk és azok is vagyunk.» És hozzátesszi: «Szeretteim, most Isten fiai vagyunk és még nem tűnt ki, mik leszünk». (I. Ján. 3, 1. 2.) Szent Pál pedig: «Maga a (Szent)-Lélek tesz lelkünkkel együtt bizonyosságot, hogy Istennek a fiai vagyunk. Ha pedig fiai, akkor örökösök is: Istennek az örökösei, Krisztusnak pedig társörökösei, ha t. i. vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk». (Róm. 8, 16. 17.)

Ha nem a Szentírásban olvasnám, hanem embertől hallanám, azt mondanám az illetőnek: «Barátom, ma tréfálkozni való kedved van». De hát mivel a Szentírásban van, mivel Krisztus mondja, igaz! Mi tehát, akik a keresztség által Krisztus hívei közé fölvettünk, fogadott gyermekei vagyunk az Atya-istennek, Szent Pál szavai szerint testvérei a megtestesült Fiúistennek, Jézus Krisztusnak és örökösei a mennyországnak. Nem is tudjuk ennek a nagy ténynek egész horderejét fölfogni. Isten atyám, én az ő gyermeke vagyok ...

Azonban ez a nagy kitüntetés nagy kötelezettségekkel jár. Isten gyermekeinek rangjukhoz illően kell viselkedniök. Egy király gyermeke nem mehet ki az utcagyerekek közé a porba játszani.

Hogyan kell Isten gyermekei módján élnünk? Erre a kérdésre a mennyei Atya maga adja meg a választ, rámutatva Jézus Krisztusra, így szól: «Ez az én igen kedves Fiam, kibem nekem kedvem telt; őt hallgassátok». (Máté 17, 5.)

Jézus Krisztus a mintaképünk, Ő az Isten fogadott gyermekeinek a nevelője. Gyermekek, ifjú, felnőtt Őt utánozza; szegény és gazdag, iparos és közpályán működő Őt kövesse. Az üldözött és szenvedő hozzá menjen tanácsért. Hiszen Ő maga szólít föl bennünket: «Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű; jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradoztok és meg vagytok terhelve és én megenyhítlek titeket... Aki utánam jön, nem jár sötétségben». Ha a betlehemi rongyos istálló jászolában, vagy a Kálvária keresztlén látom, megvizsgálódok. Ha csupán példa lenne Jézus, akkor is sokat könnyítene a földi sorsunk terhein. De Ő ennél sokkal többet ad, mert titokzatos természetfölötti erőt ad az istengyermeki élethez. Egy mélyértelmű hasonlattal azt mondja: hogy Ő a szőlőtő, mi pedig a szőlővesszők. A szőlővesszőben ugyanaz az életnedv folyik, mint a szőlőtőben. Mibennünk is, ha súlyos bűn nem szárítja el lelkünket, Jézus Krisztus által az isteni életáram, a kegyelem kering. Ha már Isten gyermekei vagyunk, ezen nem kell csodálkoznunk. Ha képen kellene ábrázolni ezt, akkor nem a földből, hanem az égből kinövő szőlőtőt rajzolnák: az ég jelentené az isteni természetet, a szőlőtő Krisztust, a vesszők minket. A kegyelmeket az Úr Jézus a szentségekben adja nekünk s köztük legbőségesebben a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Most jutottam el a címben megjelölt tétel tulajdonképeni tárgyáig. Az előzőkből már értjük, hogy amiről a címben szó van, nem a közönséges természetes élet, hanem Isten fogadott gyermekeinek természetfölötti élete.

Az Úr Jézus saját maga mondja önmagáról: *Én vagyok az élet kenyere.* (János 6, 48.) Hogy ezt miképen kell érteni, azt is az ő szavaival szeretném kifejtetni.

a) *Úgy, hogy Jézushoz tesz hasonlónak bennünket.* A szentáldozáskor az Úr Jézus szent testét és vérével vesszük magunkhoz. A gyermek, mivel anyja hónapokon át méhében hordozza és vérével táplálja, arcvonásaiban, szokásaiban, mozdulataiban és gondolkozásában hasonló anyjához. A gyakori szentáldozás is hasonlóvá teszi a gondolkozásunkat Jézuséhoz. Jézus tanítása nem lesz furcsa, lehetetlen, érthetetlen nekünk. Egyszerű lelkek, akik gyakran és nagy áhítattal veszik magukhoz a szentségi Jézust, nem ritkán bámulatba ejtik az embert a hitigazságokban való jártasságukkal. Legyen példa Szent Paskál, aki csodálatos lelki tudományát az oltár lépcsőin és a szentáldozásban szerezte. Igen, a gyakran áldozó lélek eggyé válik Jézussal: «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem marad és én őbenne. (János 6, 57.)

b) *Jézusért élni-halni-kész szeretetet ébreszt bennünk.* Az édesanyai tejjel szeretetteljes gondoskodással az édesanya szeretet fejlődik ki a gyermeki szívben. Mindent képes megtenni a jó gyermek az ő szeretet édesanyjáért. A gyakori áldozás növeli bennünk Jézus szeretetét: készek leszünk mindent megtenni, mindent elveszteni, mint az Oltáriszentség első vértanúja, a kis Szent Tarzicius. Majd ha gyakran áldozunk, lesz erőnk elhagyni azokat a bűnöket, amelyekről eddig sehogy sem bírtunk megszabadulni. Ha gyakran áldozunk, rájövünk, hogy életünket minden téren összhangzásba kell hozni Krisztus törvényeivel. A gyakori áldozás által bevonul majd Krisztus, mint király a családunkba és házuk Isten országa lesz.

c) Az örökélet csiráját oltja belénk. Az édesanya példájára itt már nem lehet hivatkozni. Ő, melyik édesanya nem adná oda életét és vérének, ha tudná, hogy megmentheti vele haldokló gyermekét? Csak Krisztus testének és vérének van meg ez az ereje: «Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, annak örök élete vagyon és én feltámasztom őt az utolsó napon». A gyakori áldozók is meghalnak,

de csak úgy, mint az ősszel elvetett búzaszem, amely tavasszal kikel a földből és sokszoros termést hoz. Az ő haláluk nem elmúlás, sem elkárhozás, hanem dicsőséges átváltozás. A földi zarándokélet sátrából átköltöznek a fölséges Isten égi palotájába. «Atyám házában sok lakóhely vagyon, megyek helyet készíteni számotokra.» (János 14, 2.)

***

Ezekben foglalja össze az Úr Jézus, hogy az ő eucharisztikus teste hogyan lesz a mi természetfölötti életünk tápláló kenyere. Isten gyermekeinek égi kenyér kell. Vegyétek és egyétek, hogy éljeteK Krisztus által!

Pápai János dr.

A lelkek megújulása.

Március — nemcsak Budapesten, de az egész országban is — főideje az eucharisztikus irányú lelki megújulásnak: a legtöbb lelkigyakorlat, misszió és triduum e hónapban lesz. Budapesten e hónapban zajlanak le — az egyes hivatások körök szerint — úgynevezett csoport-előkészítések. Például a pénzügyminisztérium tisztviselői közül hatszázán jelentkeztek arra, hogy a számukra külön rendezendő háromnapos lelki előkészületen résztvesznek.

Olyan kegyelem-alkalmak ezek, amelyek talán sohasem térnek vissza, mert ha lesznek is máskor lelkigyakorlataink, eucharisztikus ájtatosságaink, de nem lesz az a mindent átütő erejű világosság, mely a kongresszus egész világot beragyogó fényéből árad és nem lesz az a hatalmas lendítő erő, amely az egész világ katolikusainak mélységes hitéből tör elő s már most benne van abban a lelkületben, mely a kongresszuson való részvétel áldozatos készségét kiváltotta abból az ötvennyolcezer külföldiből, akik között olyanok is lesznek, kik két hónapig fognak utazni szárazon és tenger mélységei felett, hogy ők is itt lehessenek azon a világhódolaton és világengesztelésen, mely a szentségi Úr Jézusnak a budapesti kongresszuson adódik majd.

«Ime most vannak az üdvösség napjai, most van az Úr előtt kedves idő» — gondoljunk erre kedves Oltáregyletiek! Ha nekünk máskor is az a törekvésünk, hogy lelkeket az Úr Jézus elé vezessünk s az Ő szorosabb környezetébe iktassuk, a Vele való egyesülésben lefolyó élet boldogító közösségéhez juttassuk, — most ezeknek a törekvéseinknek segítségére siet az egész kongresszusi előkészület, de különösen a márciusi része, amely a társadalom legritkábban elérhető rétegeinek (tisztviselőktől a szállodai alkalmazottakig) evangelizálja a szentségi Úr Jézust.

Vegyük ezt az ügyet úgy a szívünkbe, mintha egyesegyedül tőlünk függne annak lelki sikere! Ez a mi gondosságunk, érdeklődésünk, imádsággal, buzditással és jópéldával való közreműködésünk is tényezője lesz az előkészítő munkának. Mert a természetfeletti erők mindig láthatatlan emberi erőkön, a lelkieken alapozódnak.

A lelkek megújulásának vágya, melyet másokért magunkban érzünk, először bennünket tesz mélyebbé, buzgóbbá és lelkesebbé; azután pedig a láthatatlan erők (elektromosság) példája szerint elviszi a mi eucharisztikus hitünk, szeretetünk és engesztelésünk erejét és kigyújtja, mozgató erővé váltja, harmonikus szentségimádássá produkálja éppen azoknak lelkében, akik között az eucharisztikus előkészítés munkája folyik.

Oltáregyleti imádási óráink csendjében erről is beszéljünk az Úr Jézussal. *Uram Jézus, akiknek most beszélnek Rólad, azok felé «ragyogtasd arcodat», küldj nekik segítő kegyelmeket és vonzzad Magadhoz őket, hogy Veled egyesülésben éljenek ők is!*

VATÉLJES • BÜCSÜKAV

Március 3-án, 4-én, 19-én, 25-én, az imádási óra, a havi összejevetel napján és egy tetszésszerinti napon.

A SZENTMISEÁLDOZATRÓL.

Juhász Béla óbudai segédlelkésztől.

Édes Üdvözítőnk elégtételadó és példaadó áldozatos szeretetét nem merítették ki egykori földi életének megalázódásai és szenvedései. Szent Gertrúdnak is kinyilatkoztatta, hogy ha üdvünkre lenne, *most is* kész lenne minden egyes lélekért külön-külön mindazt még egyszer átszenvedni, amit szenvedett az egész emberi nemért. Ezen áldozatos szeretet tüze lobogott az Úr Jézus legszentebb Szívében már az utolsó vacsora előtt is, de a mennyei Atya emberré lett szent Fia ezen örök belső áldozatának — az egyszeri vérontásos keresztáldozaton kívül — csak vérontás nélkül való külső megnyilvánulását akarja számtalanszor megismételhető tökéletes áldozatul elfogadni. «Mert jobb az engedelmisség, mint az áldozatok» (Kir. 1, 15, 22.), a mindhalálíg engedelmes Istenember mennyei Atyjának örök határozatai szerint áldozza fel önmagát az utolsó vacsorán a kenyér és a bor külső színei alatt s rendeli a szentmise-áldozatot. Az utolsó vacsorán bemutatott áldozatával nemcsak a nagypénteki vérontásos, de a szentmise-áldozatokra való készségét is kifejezi külsőképpen: azért az utolsó vacsora áldozata közös egy magja a keresztáldozatnak és a szentmisének.

A szentmisében az áldozatot az Úr testének és vérének a szentségi színek alatt történő szétválasztása hajtja végre, amit a kettős megszentelés, a konszekráció eszközöl. A megszentelés szavaira a kenyér csak Krisztus testvé, a bor pedig csak vérévé változik s csupán kísérőleg (*per concomitiam*) van ott jelen egészen és élve. A megszentelő szavak tehát az Úr Jézus titokzatosan jelképezett kereszt-halála állapotába helyezik, melyet újra meg újra szívesebben elszenvedne éretünk a szentmisék helyett, ha ezt a mennyei Atya megengedte volna. Egyszersmind az eledel és ital állapotába helyezi az Úr Jézust a konszekráció, a kettős megszentelés lelkünk táplálása végett, amint az utolsó vacsorán rendelte: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre», miről Szent Pál (I. Kor. 11, 26.): «Mert valahányszor eszitek e kenyeret és isszátok e kelyhet, az Úr halálát hirdetitek (áldozat-halálát és vérontás nélkül való áldozatait ünnepelve), amíg eljő». A szentmise-áldozat lényege kizárólag a kettős megszentelésben, a konszekrációban van, a szentáldozás pedig kiegészítő főrésze.

A kettős megszentelés cselekménye folytán úgy tűnik fel Isten előtt, mintha nemcsak egyszer áldozta volna fel életét, hanem ezt most is hajlandó mindannyiszor megtenni, valahányszor szentmisét tartanak (Katschthaler—Kiss: Katolikus ágazatos hittan, II. kötet, 480. oldal), de engedelmes az Atya akarata szerint. Ezen örökké élő belső áldozat vérontás nélkül való, szenvedés nélkül való külső megnyilvánítását, a szentmise-áldozatot az teszi a keresztáldozattal egyenlően megillető (*de condigno*) érdemszerzővé, hogy Urunk még megdicsőülése előtt, az utolsó vacsorán volt már hajlandó annyi keresztáldozatra, ahány szentmisét tartanak a világ végéig; csupán földi zarándokságunk idején szerezhető ugyanis megillető érdem, a halál után már csak visszafizetés van. Tehát: az Úr Jézus még megdicsőülése előtt megilletően, sőt túláradóan örökre érdemszerzővé tett soha meg nem szűnő belső áldozatának a szándékát is megnyilvánítja közvetlenül minden szentmisében, amint Szent Gertrúdnak is kinyilatkoztatta. Minden szentmise az Úr Jézus új, meg új önfeláldozása keresztalálát jelképező titokzatos módon és oly kedves Isten előtt, mint a keresztáldozat, «mert — mint hivatkoztam — jobb az engedelmisség, mint az áldozatok»; már pedig az Atya

emberré lett szent Fia örök belső áldozatának csak vérontás nélkül való megnyilvánítását, lelki keresztáldozatát akarja számtalanszor megismételhető tökéletes áldozatul elfogadni. A szentmise több, mint emlékeztető áldozat, az Úr Jézus új, meg új önfeláldozása, az utolsó vacsorán örökre megilletően, sőt túlradóan örömszerzővé tett belső áldozatának vérontás nélkül való s számtalanszor megismételhető ünnepélyes külső megnyilvánítása. Az utolsó vacsora áldozata közös egy magja a keresztáldozatnak és a szentmisének.

Tökéletes áldozat az Isten dicsőségére szolgáló erőszakos lerontatásunkra való készségünknek megfelelő külső kifejezését célzó szent ténykedés is. Földi életének erőszakos lerontatása elfogadásának árán (amit az utolsó vacsora áldozata, értünk felajánlott szent testének és vérének a megszentelt külszínnek alatt való külön-külön megjelenítése külsőképpen oly szembeszökően kifejez) teszi édes Üdvözítőnk szent testét és véréát a kenyér és bor színei alatt az övéhez hasonló istenszeretetünket nevelő táplálékká. Bár ezen első szentmise-áldozat az őt követő keresztáldozatból meríti a maga üdvözítő erejét, már az utolsó vacsora áldozata érlelte lelkünk táplálékává az Oltáriszentséget, már itt is szerepel a tökéletes áldozat kiegészítő része, supplementuma: az áldozat lelki hatásaiban tökéletes részesedhetőséget végett való áldozati lakoma. Hasonló értelemben újul meg értünk minden szentmisében a keresztáldozat, mert a mennyei Aza előtt is kifejezi, sőt megeleveníti a már az utolsó vacsorán is külsőképpen kifejezésre juttatott és a keresztáldozatban ténylegesültté vált üdvözítői szeretetet. Ugyanazon egy megváltói szeretetnek kétféle módon való külső kifejezése a keresztáldozat és a szentmise: azért mindkettő ugyanegy áldozat!

Szusjai szerint: ha valamely kegyelmet forró imában kérnél a jó Istentől, s akkor megjelenne előtted a boldogságos Szűzanya és biztosítana téged, hogy holnap az összes angyalokkal és szentekkel kérni fogja a jó Istent, hogy téged meghallgasson, úgy-e, a Szűzanya ezen biztatására mily nagy bizalom szállna meg lelkedet? A szentmisében sokkal több történik. Maga a megdicsőült ember: Krisztus itt a közbenjáró, örökké élő belső áldozatát ajánlja fel érted, a megszentelő szavak erejével, a megszentelt színek alatt állagilag elkülönített szent teste és vére eleven hivatkozás számtalan keresztáldozatra is kész mindhalálíg tartó engedelmségére az Atya iránt, aki az ő egyszeri vérontásos halálában szabta meg váltságunk teljes árát és a szentmisékben az ő arravaló állandó, soha nem hűlő áldozatos készségének, örökre megdicsőített megváltói szeretetének csupán csak vérontás nélkül való eleven megnyilvánítását akarja folyton megújuló tökéletes áldozatul elfogadni, sőt meg is dicsőíteni! Amikor számtalan halálra is kész egykori és örök engedelmségének végtelen érdemeit alkalmazhatja itt reánk, amennyire csak kegyelmeivel együttműködni akarunk, ebben találja szentséges szíve legigazságosabban megérdemelt jutalmát, örömet és dicsőségét.

Örökké áldozatos s mindhalálíg engedelmes szeretete jár itt közben értünk, hogy Isten dicsőségére bennünk is megdicsőülhessen, hogy elnyerjük az eltökélt jóakarát kegyelmét üdvünk munkálására, a többi kegyelemeszközök használatára, a parancsolatok megtartására stb. s hogy így a mi érdemeink Urunk érdemeinek a megdicsőítésére szolgáljanak. A szentmise az Úr főpapi imádsága is: «Atyám! eljött az óra, dicsőítsd meg Fiadat»... Persze, elsősorban a vett jókért halálat ad (eucharisztia) és imádvá dicsér, de engesztel is és kér. Nincs ennél hatalmasabb könyörgés, nincs szentebb áldozat.

«Az oltáron megújul most a kereszt áldozata,
Mint azt vérrel bűneinkért Megváltónk bemutatta.

Ámbár itt nincsen vérontás, de megvan az istenáldás:
Bőven árad ránk a váltság, vérenek szent harmata.»

A keresztdózat ezen folytonos megújítására azért van szükségünk, mert Szent Ágoston szerint: «Isten nálad nélkül teremtett, de nálad nélkül nem akar üdvözíteni» és hosszú a kegyelmek sorozata, amelyek elfogadása és kihasználása által kell kiérdemelnünk örök üdvünket, Urunk szeretete pedig minden lépésünkben támogat s túlaradó érdemei hozzáadásával annál bővelkedőbbekké akarja tenni érdemeinket az örök életre. Közreműködésünk nélkül nem akar az Úr Jézus kereszthalála érdemeiben részesíteni: azért van szükségünk szentmisékre is. Testi életünket is sokféle, változatos s gyakran megújított táplálékfelvétel tudja csak fenntartani. Így vagyunk a természetfölötti lelki élettel is, de Szent Pál apostol szerint nem méltók a jelen idej szenvedések ahhoz az örök dicsőséghez, amelyet Isten szent Fia által fog bennünk egykor kijelenteni. (Róm. 8, 18.) A szentmise például az is és kegyelemszerző eszköz.

A Schütz-féle első kiadású magyar dogmatika második kötetének 368. oldalán minderről még ezeket is olvashatjuk: «A keresztfáján önmagát adta közvetlenül az Atyának a világ váltságául, a szentmisében pedig az Egyháznak az Ő titokzatos testének adja át önmagát, hogy szent jegyese, az Egyház ne legyen kénytelen üres kézzel megjelenni Isten előtt, hanem midőn a hívők az önátadás kötelezettségének készülnek eleget tenni, a maguk tökéletlen önátadását egyesíthessék fejüknek, Jézus Krisztusnak tökéletes önátadásával s így a jegyes és a vőlegény, a tagok és a fő önátadása egy áldozat tiszta lángjává egyesülten szállhasson fel a szentek, a mennyei Jeruzsálem színe előtt a Szentháronság trónjához».

* * *

A hittudósok általánosabb és valószínűbb nézete, hogy az Üdvözítő azt az áldozati szándékot, mellyel önmagát adja át Istennek a szentmisében, nemcsak egyszer s mindenkorra fejezte ki a szentség alapításakor, hanem közvetlenül beleleheli minden egyes szentmisében, mint «semper vivens ad interpellandum pro nobis» (Zsid. 7, 25.), azaz: érettünk mindenkor közbenjárni kész élő szeretet, «mert az Isten szeretet» (I. János 4, 8.); «minden egyes szentmise áldozati lángja az ő állandó, soha nem hűlő áldozatos szeretetének tüzetől gyullad ki». Az örökké hatékony megváltói Isten- és emberszeretetnek állandósítása és megdicsőítése itt a földön az imáandó Oltáriszentség, mint áldozat is. A többi kegyelemszerző eszköz, főleg a szentáldozások üdvös használatára segít s mindezek által megszentülésünket csúcsteljesítménnyé fokozza, hogy necsak énekkel, de egész életünkkel Őt dicsőítsük, hogy éljek már nem én, hanem éljen bennem a szent-ségi Krisztus.

«Élő örökmécses» alakult Ercsi-ben 400 taggal ; Csákvárott alakulófélben van. Az élő örökmécses tagjai a nap minden órájában felváltva szentségimádást végeznek a plébánia-templomban. Az «Élő örökmécses» az oltáregyesületi tagok buzgóságának virága, nem külön egyesület.

K R Ó N I K A

Központi oltáregyleti választmányi ülésünkön február 14-én *gróf Esterházy Mary* elnöknő, *özv. dr. Kiss Aladárné* alelnöknő, *özv. gróf Révay Simonné, özv. báró Jeszenák Istvánné, özv. báró Orosdy Fülöpné, Szegedy Mászák Aladárné, Kövér Kálmánné, gróf Keglevich Istvánné, gróf Esterházy Ilona, özv. báró Bornemissza Károlyné, dr. Mészáros János* preláthus, országos igazgató, *dr. Mátrai Gyula* tb. p. t. k. ügyvezető igazgató, a társelnöknő (Rómában van) képviselőjében *de M. Pietatis Mária* újoncmesternő és *Magn. D. Mária* anya irodavezető-titkárnő jelentek meg. Az ülést országos igazgató vezette, ki elnöki megnyitójában rámutatott az eucharisztikus világkongresszus mindinkább kibontakozó méreteire, melynek előkészítésében az Oltáregyesület alaposan kiveszi részét. A legjobb bizonyíték erre a kongresszusi hitbuzgalmi szakosztály helyettes vezetőjének, *dr. Czapik* prelátusnak e kijelentése: «Ha nem volna az Oltáregyesület, meg se tudnánk moccanni». Az Oltáregyesület ugyanis mindenütt ott van, ahol az előkészület munkát igényel. Elnöknőnk vezetése és személyes részvételével történtek meg a *plébániai összeírások* (a misézés lehetőségeinek megteremtéséhez szükséges áttekintés megszerzése ügyében); az *Oltáregyesület adja* az összes helyekre a hiányzó *albákat, vállkendőket* (600 drb), apró fehérneműket, *200 fehér miseruhát, 60 könyvtartót és feszületet, 360 ampolnát, 100 kelyhet, 41 misekönyvet és 43 oltárterítőt*. — Az Oltáregylet segít a *kórházak, szegényházak és aggok otthonaiban* a háromnapos eucharisztikus készület megszervezése és lefolytatásában. Az Oltáregyesület fogja adni a *konszokrációs ládák* belső (korporálé)

bélését, az Oltáregyesület tagjai adták össze a (mult számunkban volt a képe) *kongresszusi monstanciára* az ezüstöt, aranyat és drágaköveket olyan mennyiségben, hogy ebből a szentségtartó anyaga egészen kitelik. — Reméljük, hogy ez a munka csak megerősödést hozhat az Oltáregyesületnek — mondotta megnyitójában az országos igazgató.

A kérvényelbíráló bizottság jelentése szerint az idén 350 templom részesül az Oltáregyesület részéről segítyezésben.

Kiállításunk napja — azért, hogy a kongresszus alatt több szállás jusson az idegeneknek — nem a kongresszus alatt lesz, hanem már április 28-án nyílik meg. A Központ engedett a kongresszusi bizottság óhajának, annál is inkább, mert a kongresszus programja úgyis egészen leköti a kongresszisták idejét. A különleges tárgyakból (magyar népművészet) együtt tartunk egy kisebb kollektiót a kongresszus alatt is, hogy Központunk látogatói megnézhessék.

Az Örökimádás-templom restaurálásának zárszámadását *dr. Mátrai* ügyvezető igazgató mutatta be az ülésen. Eszerint e célra összegyűlt 1935-ben 743.49 P, 1936-ban 4988.67 P, 1937-ben 30.409.76 P. Összesen 36.121.92 P. Kiadások voltak 1936-ban templomtetőn az attika-csatorna kicserélése és a legsürgősebb javítások 4444.94 P, 1937-ben folytatólagos bádogosmunka a tetőn 1915.85 P, templomudvarok újravakolása 3500 P, állványozás a templomhomlokzat javításához 180 P, az elmállott kövek kicserélése (kőfaragómunka) 3040 P, festéshez való állványozás 1895 P, festők főszámlája (szentély- és hajófestése) 8040 P, a főoltár és

szentélyablakok tisztítása, utóbbiak vasalkatrészeinek nitrózása 651 P, a szentégház és két gyertyatartókar aranyozása 295 P, fali gyertyatartókarok dukkózása és áldoztatórács festése, illetve aranyozása 1342.40 P, fűtőtestek festése és 8 nagy (hajóbari) ablak tisztítása és nitrózása 682.56 P, a Szent József-oltár tisztítása és a főbejárati csillár dukkózása 297 P, karzatok és korettók kifestése 3037.10 P, tíz darab színes üvegmozaik pótlása 75 P, 9240 drb carrarit-lap (oldalkórusokhoz) ára 1123.70 P, burkolómunka 658.90 P, a zárdaoldali corettó parkettázása 400 P, villanyszerelő munka 99.04 P, az orgona tisztítása és hangolása 380 P. Összesen 32.178.29 P.

Még hátra van a torony mállott köveinek kicserélése és utána az egész köfelfület parafinozása, amelyet — az időjárás miatt — már nem végeztethetünk el, de a pénzünk sem futotta volna, mert az még 10.700 P-t igényel a költségvetés szerint. Tervünk az, hogy június végén, illetve július elején csináltatjuk meg amire lesz pénzünk. A Gondviselés majd tovább segít! Hisz már erre is érkeztek be adományok: Pfeiffer Ede meghalt felesége emlékére 50 P, báró Jeszenák Istvánné 10 P, Kövér Margit 8.75 P, Altmann Rókusné 5 P, Lehoczky Istvánné 20 P, Szabó Miklósné 1.50 P, Bizsák Andrásné 1 P, Süttné 10 P, Schreiner Rózsika 2 P, N. N. 2.50 P, N. N. 1 P, N. N. 2 P, özv. Nagy Istvánné 10 P, az Euch. imádója 1 P, Mihalik Jánosné és családja — 50 P, N. N. 20 P, özv. Józsa Dánielné 3 P, Geiger Margit 20 P, Reinet B. 8.10 P, N. N. 1 P, Ilnitka Józsefné, Böhönye 1 P, N. N. pedig — 20 P-vel járultak hozzá az Örökimádás-templom tornyának rendbehozásához.

Lelkigyakorlatok az idén is lesznek központi házunkban a következő sorrendben: Márc. 2—6-ig *dr. Mátrai Gyula* tb. p. t. k. vezetésével, a Szent Anna kongregáció, márc. 8—12-ig *P.*

Hitter S. J. vezetésével, a Keresztény anyák kongregációja márc. 14—18-ig *dr. Tiefenthaler József* pápai kamarás vezetésével a Fájdalmas Szűz kongregációja, márc. 23—27-ig *dr. P. Szunyogh Xavér* vezetésével a Virgo Reparatrix kongregáció első csoportja. Mindegyik lelkiyakorlaton lehet bentlakással (egészen zárt) vagy bejárással (félig zárt) résztvenni. Az egyes kongregációk az Oltáregyesületnek különböző társadalmi osztályú tagjai, akikhez a lelkiyakorlatra ugyanolyan hivatás-körből való nemtagok is csatlakozhatnak. Jelentkezés Mária Imelda anyánál Üllői-út 75. legalább egy héttel előbb.

Az Oltáregyesület nyilvános nagy *lelkiyakorlat*la áprilisban lesz az Örökimádás-templomban. Erről a jövő számunkban.

Február 12-én előzetes értekezletünk volt az oltáregyesületi elnöknőkkel — a központi házban — a betegek triduumának megrendezése ügyében. Résztvett rajta az oltáregyesületi elnöknőkön kívül *dr. Korének József* újszentszánoskórházi lelkész is, az ügy főparancsnoka. Erről is bővebbet a jövő számunkban.

Teljes erővel folynak az Eucharisztikus Világkongresszus színhelyén az átalakítási munkálatok. Többízben beszámoltunk már arról, hogy az Előkészítő Főbizottság az Eucharisztikus Világkongresszus főünnepségek színhelyéül a Hősök-terét szemelte ki. A teret, mint azt már szintén megírtuk, két oldalról a Magyar Szépművészeti Múzeum, illetve a Műcsarnok (Budapest legnagyobb állandó kiállítási csarnoka) fogja közre. A tengelyébe torkollik bele az Andrássy-út, Budapest egyik legszebb, nyílegyenes és mintegy 50 m szélességű útja. A negyedik oldalról a Városliget, illetve a városligeti tó keretezi a teret. Mint ismeretes, a tavat erre az alkalomra lecsapolják, a fenekét kibetonozzák, aminek a költségei magában mintegy 150.000 pengőt emésztenek majd fel.

Ezzel azonban óriási szabad területhez jut a rendezőség, úgyhogy a sokszáz-ezres tömegek elhelyezése semmi akadályba nem fog ütközni. A tavon híd vezet át az Andrassy-út tengelyének meghosszabbításában. Ennek a hídnak a fejeinél, a térnek a tő felé eső oldalán helyezkedik el a Milleniumi Emlék két negyedkörös építménye, a magyar történelem nagy alakjainak szobraival. 1896-ban, Magyarország fennállásának ezeréves évfordulóján állították ezt az emlékművet. A két negyedkör központjában áll a győzelmi emlékoszlop és ez előtt helyezték el a világháború utáni években az ismeretlen katona sírkövét. Innen származik a Hősök-tere elnevezés is.

A térn ma már mindenütt lázas munka folyik. A forgalmat teljesen elterelték erről az egyébként rendkívül igénybevett területről és mindenütt hatalmas kőrákások, földkupacok, dolgozó munkások nagy csoportja láthatók. Mintegy 40.000 négyzetméter az a terület, amelyet műkölapokkal fognak most beburkolni egyetlen összefüggő négyszöges alakban. Ez lesz a főfelvonulás színhelye és itt helyezkednek majd el a külföldi küldöttségek, egyenruhás csoportok stb. Az egész területen, ha hozzászámítjuk az Andrassy-út és az azt a téren keresztelő Aréna-út betorkolásait, a tavon kívül is többszáz ezer ember elhelyezése válik lehetővé és minthogy sugaras irányban a tér a legrövidebb idő alatt kiüríthető, a közlekedés lebonyolítása sem fog nagyobb nehézségekbe ütközni. A tér átalakítási munkálatai a tavon kívül is mintegy 300.000 pengő költséget emésztenek fel, úgyhogy csak az ünnepségek színhelyének elrendezése 450.000 pengőbe kerül, amihez még hozzájön számos útépítés. Ez természetesen igen tekintélyes összeg, de nem szabad elfelejteni, hogy a szent cél mellett igen nagy szociális célt is szolgál, hiszen éppen a nehéz téli időszakban jut igen sok munkanélküli ennek révén állandó el-

foglaltsághoz. De a kongresszus révén így a főváros is értékes és hatalmas megmozdulások alkalmával a jövőben is használható nagy területhez jut, nem is beszélve a városligeti tő kibetonozásáról, ami a tavon berendezett műjégpályának nagy nyeresége.

Serédi bíboros-hercegrímás szózata papságához az Eucharisztikus Kongresszus ünnepségeiről. Serédi Jusztinián bíboros-hercegrímás ezévi első pástorlevelének élen szózatot intézett papságához, amelyben a kettős szentév alatt reájuk váró kötelességekről és a jubileumi év gyümölcseinek összegyűjtéséről szól. A pástorlevél többek között a következőket mondja:

— Azért a kitüntető kegyelemért, hogy az idén Magyarország első apostoli királyát megdicsőülésének 900 éves fordulóján minden nép színe előtt ünnepelhetjük és a nemzetközi Eucharisztikus Kongresszussal magunkat, a reánk bízott híveket, sőt az egész világot megszentelhetjük, Krisztus Királyhoz és az Ő földi helytartójához hálásak lenni soha meg nem szűnünk. Vajha az Eucharisztikus Krisztus nálunk a helyi eucharisztikus gyűlések, továbbá itt és mindenütt a gyakori áldozás segítségével visszahozná a természetfeletti életet, hogy az mindnyájunkban bőségesen buzogna! Az Úristen és a kereszténység közös Atyja iránt úgy kell bizonyítanunk halánkat, hogy az Eucharisztikus Kongresszus és első dicső királyunk emlékünnepeinek üdvös gyümölcseit szorgalmasan összegyűjtjük és arra törekszünk, hogy ezeket különösen jó példaadásunkkal a saját magunk, híveink, Egyházunk és hazánk javára fordítjuk és így valamennyien érdemessé tesszük magunkat ez évben az Úr újabb és bőségesebb áldására.

Hatóságok együttműködése az Eucharisztikus Világkongresszus Előkészítő Főbizottságával. Egész Magyarország egy emberként segíti a XXXIV. Eucharisztikus Világkon-

gresszus Előkészítő Főbizottságát, hogy a külföldről, a távoli világtájokról ideérkezők e nagy lelki esemény ideje alatt semmiben sem szenvedjenek hiányt és az igazi testvéri összetartozandóság érzésével távozzanak. Ami azonban a legnagyobb örömmel tölti el az Előkészítő Főbizottságot, az a tapasztalat, hogy az állami és városi hatóságok messzemenő készséggel támogatják a kongresszus előkészületeit. Nem volt még alkalom Magyarországon, amikor oly meglepő harmóniában egyesült volna közös munkára állam és Egyház, sőt az egyes hatósági szervek egymás között, mint az Eucharisztikus Kongresszusnál. A csodálatos ebben a körülményben az, hogy ez a megállapítás úgy a technikai, mint a lelki előkészültre is vonatkozik. Csak egy-két példát ragadunk ki. Az Államvasutak nagy felkészültséggel készítik elő az óriási munkát igénylő menetrendet, kijavíttatja kocsiparkját, hiszen a világháború alatt nem kellett olyan nagy forgalmat lebonyolítania mint most. A kereskedelmi minisztérium egész apparátusa rendelkezésére áll a kongresszusnak forgalmi kérdéseknél. Ugyanígy a földművelésügyi minisztérium és Budapest székesfőváros hatóságai teljes apparátussal kapcsolódnak az élelmezés kérdésébe. Budapest székesfőváros különben a kongresszus minden részleténél aktíven érdekelve van, akár a városdíszítést, a megafonók felszerelését, vagy az iskolák átadását értjük, hiszen hogy a zarándokszállások helyiségeit előkészítsék, már előzőleg háromhetes szünet lesz az iskolákban

stb., stb. A posta külön osztályai készülnek a levelek kézbesítésének és a külföldi telefonok zavartalan lebonyolítására, a rendőrség a közrend és a közlekedés rendezésében vesz részt, nincs olyan állami vagy fővárosi hatóság, a mentőkön kezdve a kórházakon át egészen a fővárosi kertészetiig, amely ne venne részt aktíve a kongresszus előkészítésének munkájában. Az előkészítés a hatóságok színe előtt, az ő teljes bekapcsolásukkal készül. Öröndetes azonban, hogy nemcsak az anyagi természetű előkészületekre, hanem fokozott mértékben a lelki előkészítésre is vonatkozik ez. Nemcsak a plébániák vonalán folyik a lelki előkészítés, hanem a minisztériumok, a városi hatóságok, köz- és magánüzemek vonalán is. A miniszterek, a polgármester, a különböző üzemek vezetői sorban adják intézkedéseiket, amelyekkel alkalmazottaik részére lehetővé teszik nemcsak a kongresszuson magán való részvételt, hanem azt is, hogy egész lélekkel vehessenek részt az előkészítő eucharisztikus estéken, amelyeket egy-egy hivatal, vagy hivatal számára tartunk. Az eucharisztikus estéket közös szentgyónás és szentáldozás fejezi be. E mozgalom túlment a főváros határain és átöleli az egész országot. Magyarország nyugati részén, Szombathelyen, például most kezdődött el egy háromnapos triduum és ezen 1500 vasutas vett részt. Az állami és városi hatóságok a pozitív vallásos szellem megerősödését elősegítik és ez az, ami az Előkészítő Főbizottságot a legnagyobb örömmel tölti el.

A székesfehérvári Oltáregylet adományozott 1937-ben 17 templomnak a következő egyházi ruhákat: 10 miseruhát, 4 pluviálét, 6 karinget, 4 albát, 1 velumot, 9 stólat, 4 ministráns ruhát, 4 ministráns inget, 1 szt. olajkészletet, 64 apró fehérműt, 2 bursát, 9 oltárterítőt. 2927 P értékben. A fiók-egyletek befizettek 450 pengőt.

A menekülő

Regényrészlet Olcsózy Géza: «Megöl az éjjel!» című írásából.

SORONÁYA szenvedett. A lelkiismerete furdalta. Egy váratlanul belezuhant ötlet felrázta. Át akart menni Teklához, a barátnőjéhez, a szép asszonyhoz, a nagy «dámához», de észbe kapott, hiszen még válasz sem érkezett a sürgönyére, tehát még Firenzében van a szeretőjével . . . Űzős vágy fojtogatta, hogy valakivel panaszos szót váltson. Végigkutatatta barátnőit, de mind fitymálva tolta most el magától. Arra is gondolt, hogy kimegy édesanyja sírjához. Már öltözködni kezdett, mikor ráeszmélt, hogy nem is Budapesten lett eltemetve. Ijedten nézett képzeletben önmagára és két könnycsepp buggyant szemeinek peremére. Saját sorsziláltsága, sorsmostohasága hatotta meg . . . Hiába kutatott, keresett, senkit sem talált illőnek a panaszmeghallgatásra. Rádöbbsent, hogy «*egyedül*» van. Egészen egyedül! . . . Homonnayhoz nem akart tartozni; az urához már nem tartozott, sőt ma mintha már a kislányától is eltávolodott volna!

Leroskadt egy székbe és két tenyerébe temette arcát. Perceken át szívesen zokogott s ettől megkönnyebbült és könnyben csillogó szemekkel nézdelődni kezdett szobájukban.

— Ó! Mária! — lelt rá, a falon függő kép nyomán, a fájdalmasok, az eligazolatlanok Anyjára.

Pillanatok alatt tetterős, céltudatos lett. Felöltözött; mielőtt kiment ráfigyelt alvó gyermekére, aztán csókot dobott rá. Még a cselédnek is utasításokat adott . . .

* * *

A Ferenciek-terén szállt le a villamosról és sietve tartott az ódon templom felé. Nem ment közvetlen a templomba, hanem a rendházba vivő folyósón át a sekrestye felé . . .

— P. Anonymus ma órákhosszat gyóntatott és délelőtt pedig a szegényei ügyében ajtózott. Nem is ebédelt, annyira fáradt, — mondta szemérmesen az ügyeletes barát. — De megkísérlem — sugta, mikor egy pillanatra az asszony arcára tekintett. — Tessék itt várni, vagy imádkozni.

Soronáya megint magára maradt, de már nem érezte annyira az egyedüllétet, az egyedüllét fojtogató érzését, pedig mögötte csak egy szekrény, balra egy zárt gyóntatószék volt. A keskeny folyosó közepén egy nagy Feszület mementóskodott; az előtte álló imazsámoly üres volt.

Rá-ránézett a szenvedő, merev Jézusra. Megsajnálta az Ártatlant s tétova szíve jajongva vert fel. Körülötte tömjénillat s nagyon különös,

áhitatos csend terjengett. Mintha húzta, vonzotta volna a Kereszt; rárogyott az imazsámolyra s betemetett arccal, buzgó imába kezdett.

Percek múlva a sekrestye felől egy magas, barázdásarcú rendtag csoszogott el mellette. Soronája meg sem rezzen. Imádkozott . . .

— Asszonyom, P. Anonymus a folyosón lévő gyónószékben várja! — súgta feléje illendő távolból az ügyeletes barát.

Mire magához tért, mire feleszmélt, már el is csoszogott a barát. Különös nyugtalanság rohant rá testére s remegve nyitotta fel a gyónószék üvegezett ajtaját. Benn letérdelt, alázatosan keresztet vetett és elkezdte vádolni magát . . .

* * *

— Mi tévő legyek Atyám? — súgta az önvád után, segélykérően. — A régi életformákba már visszaigazodni nem bírok, de tudom, hogy az induló újon sem bírok majd eligazodni. Se ide, se oda nem tartozom. Egyedül vagyok Atyám . . . A barátnőmmel megtett velencei út óta úgy érzem, el kell mennem, mert se ide, se oda nem vagyok való!

A szerzetes még mindig szótlan maradt, csak az arca lett enyhültebb, derültebb.

— Mit tegyek Atyám? . . . Hová menjek? — kérlelte türelmetlenkedve.

— Meg kell állnia! — mondta halkan a szerzetes, de megint percekig hallgatott. — Szüntelenül «*állj*»-t kell kiáltania önmagának. Ne vesse meg a fiatal érzéseket, de ne is szeresse. Ne nyúljon a pillanatokhoz. Ne egy-egy pillanatnak éljen; várja meg, míg megsokasodnak s akkor vesse össze őket, meglátja, — együtt egészen másként hatnak! . . . Menten eltűnik az egyéni délcegségük, a hetykeségük, a színességük, mert egy-egy pillanat csak pillanatnyi része a kerekded egésznek, az életnek . . . Folyton emlékezzen arra, hogy a Földön csak vendégségben járunk; arra, hogy a testnek kötelezettséggel adatott át a lélek! . . . Növelje a türelmet, úgy önmaga, mint mások iránt, mert más a földi jó és más az égi! Más a testünk vágya és más a lelkünké . . . Testünk rajtmozog a Föld hátán s minden idegszála, minden részecskéje át van itatva a Föld kétesmultú, de kétségtelenül csábos légkörével. Asszonyom, a test élve is, halva is a Földé! . . . Az első halott test óta minden testet magának köt le s követel a Föld. Nem ad ugyan neki nyugodalmat, de ha nem kapja meg a testet, dögvészes szörnyű bosszút áll az élőkön! . . . Ezzel szemben lelkünk a szeráfok világából jött s éber állapotban mindig érzi, hogy oda kell visszatérnie és ha nem aljasodik le a földiségbe, boldog ünneplés várja, az örökké szolgálatkész, örökké Isten mosolyát tükröző szeráfok országában . . . A földi élet, Asszonytestvérem, *misszióvállalás!* . . . Misszióvállalás, tehát álta-

lában harc, a test és a lélek évtizedekre terjedő guerilla-harca. Nem is csoda, hogy ha az élő testben lázongó, építeni, szépíteni, missziót-bevégezni vágyó lelkünk az égi sztratoszféra felé menet egyre-egyre visszafordulni kényszerül s nehezen bír eligazodni a földies zűrzavarban. Pedig el kell igazodnia! — súgta nyomatékka a szerzetes és az arca egyre fénylőbb, derültebb, bizakodóbb lett. — Önben az induló rossz nem a lelkén, csak az eszén lett még úrrá s e réven akarja meghódítani a testét, s mert minden test hajlamos erre, vigyázzon, nehogy a rossz, teste minden zugában mindenkor otthonra leljen! . . . Az urát pedig . . .

— Atyám! . . . Percről-percre fokozódik színtelensége iránt az ellenszenvem! — vetette közbe idegesen Soronája s remegve kapaszkodott két ujjal a farácsba.

— Asszonytestvérem! . . . Nem szabad az egyszerű, a dísz nélküli kötelelességteljesítést és jogigénylést összetéveszteni a színtelenséggel! — felelte csendesen a szerzetes. — A legegyszerűbb, de legkényesebb és legtartósabb szín a *fehér*! Minden más szín — minden csillogása ellenére is — belőle ered s hozzá tér vissza . . .

— Atyám! — sóhajtotta vergődve Soronája. — Nem bírom a «jogait» . . . Én nem bírom már szerelemmel szeretni és érzem, hogy emiatt bántani fog . . . Ő nem bír és nem is akar a *testről* lemondani! . . . Ebből lesz a «haj» Atyám! . . . Hiszen, ha vele leszek, se leszek vele, tehát becsapom! . . . És én nem akarok «hazudni!» . . .

— Ezt két szemszögből kell bírálnia. Így csak az érem egyik oldala mutatja, a másik önt az Isten előtt esküjére figyelmezteti! — hangzott szárazon az intelem. — A gyermeke . . .

— Örület, Atyám, de napok óta távolodom tőle is! — zokogta Soronája.

Beszédtelen lett a gyóntatószék. A vádló sírt, a vigasztaló hallgatott.

— A «család» adva van, ezen nem változtathat. Családiát illetőleg hallgasson a lelkére . . . Csak a lelkére hallgasson! — kezdte a szerzetes. — Forduljon el a tévelygő barátoktól és barátnőktől, meneküljön azoktól, akik az élet filléres szépségeit ideálnak vélik s csak öreg korukban döbbennek rá tévhitükre. Tessék megkérdezni az 50—60 éves, ú. n. «művelt» nőket, mind azt fogja meggyőződéssel panaszkodni, hogy «üres» volt az élet, pedig nem az «élet» volt üres, hanem az egyéni életmódjuk, mert a pillanatnyi örömöknek s ezek díszleteinek nem maradt visszhangjuk, mert nem lehet visszhangjuk! . . . (Folytatjuk.)

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.